

V. ÉVF. 1904 7. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA
A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTER

ÖRÖKIOMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Az igaz élet titka. — Éjjeli szentségimádás. — Buzdítás. — Leányiskolák az oltáregyesületek szolgálatában. — Helyes fogalom a szent áldozásról. — Régi történet. — Ágnes vagy az Oltáriszentség kis menyasszonya. — Kimutatás a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1904-dik évben ajándékozott tárgyakról. — Oltáregyesületi ügyek. — Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről. — Az Oltáregyesület elhunyt tagjai. — Hirdetések.

Az igaz élet titka

DOST hogy kiszabadultam a főváros forgatagából s itthon vagyok a csendes vidéken, sokat barangolok, bolyongok a határban. Nem egyszer kitűzött tervvel megyek el hazulról, de legtöbbször nem teszem meg a kitűzött utat, mert csupa gyönyörűség minden a szabad természet látásától elszokott szememnek. Az aczélos buzatábla, mint játékos tenger hullámzik előttem, hátrább a hegyoldal, mintha hamvasszürke agyagföld volna, pedig csak a parancsot megmetezett szőlő levele üz velem csalóka játékot. Jobbra sötétzöld alanyokkal himzett szőnyeg terül el, nyiló lóheretábla telistele zümmögő méhecskéekkel. Balra a világoszöld szint fehér foltok tarkítják. A rét az, teli gágogó libákkal és hanczurozó pásztorgyerekekkel. Kissé távolabb az Ipoly kényelmeskedik és sekélyes vize ezüstös szalagként folydogál lassan, mint a kinek soha sincs sietős dolga; partja és medre pedig hangos a fürdőző gyerekektől. S az egész képet beszegik a hegyek, a távolság miatt kékbe játszó erdőikkel. Valahányszor nézem, úgy elfog varázsa, hogy megfeledkezem kitűzött utamról és séta helyett kis gyerek módjára báméskodom, gyönyörködöm mindaddig, a mig csak le nem bukik a nap s nem terül a tájra borongos félhomály.

Ekkor lassan összefolyik minden s én lehajtott fővel indulok vissza, mert hánytorgatva a dolgokat, látom, hogy az élet is ilyen. Kitűzött céllal indulunk neki és sokszor csak szürkületkor vesszük észre, hogy a napok, hónapok, évek hiába multak el fölöttünk s mi haladás, előbbre jutás helyett csak állunk visszamaradva. Szívünk próbál ugyan valami mentegetődzést, fel is sóhajt tán, de annál rosszabb, mert nyomon hangzik lelkünkben az evangéliumi szó: «Nem minden, a ki mondja nekem: Uram! Uram!

megyen be mennyeknek országába, hanem a ki Atyám akaratát cselekszi, ki mennyekben vagyon, az megyen be mennyeknek országába». (Máté 7. r. 21.)

Tenni kell és fáradni, mert cselekedet az élet, tétlenség a halál. «Minden fa, mely nem hoz jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzre vettetik». (Máté 7. r. 19.) Minden lélek, mely nem termi meg az igaz élet gyümölcseit, az a pusztulásé. Minden lélek, a mely nem éli a krisztusi életet, az elkárhozik.

Ám ha így kell élni, nemde fontos dolog, sőt szükséges is, tisztában lenni azzal a kérdéssel: mi is tulajdonképen az igaz élet? a krisztusi élet? Mi az igaz, a krisztusi élet titka? Fontos és szükséges ez annál is inkább, mert őszintén bevallhatjuk, e téren még rendkívüli összevisszaságokkal találkozhatunk a lelkek felfogásában.

Ime...

Látom a tudós embert. Megfeszíti agyát. Bujja a régi könyveket. Belehatol a föld mélyébe, a világegyetem nagy megmérhetetlenségébe. Elemezi a parányokat s kutató szeme megtalálja a felbonthatatlan, a már részekre nem osztható elemeket. Figyelemmel kíséri az életerők fejlődését, gátat állít sok mindennek, a mi e fejlődéssel ellenkezik. Majd gépeket alkot, melyek, úgy látszik, 20 év alatt előbbre viszik a világ sorát, mint az annakelőtte 100 esztendő alatt haladt. Utjában nem szolgál akadályul a tenger, lassan a levegő sem. Szóval sokat tesz, sokat alkot a tudós ember s olyan dolgokat, melyeket megérteni is nehéz. Mégis, ha kérdezi tőlem valaki: ez-e az igazi élet? — azt kell felelnem, hogy nem és hogy téved mindenki, a ki az igaz élet titkát a zsenialitásban, a tudásban keresné.

Meg is okadatolom állításomat. Akarhatta-e Isten ^{talimat} hogy igaz életet csak kevesen éljenek a földön? Akarhatta-e, hogy az emberek 90 százalékának ne legyen része a krisztusi életben? Az lehetetlen. A ki azt hangsúlyozta, hogy «jőjjetek Hozzám mindnyájan», a ki azt akarta, hogy mindannyian igazi életet éljenek, azt az emberek egy tizedrészének igazi élete nem elégítheti ki. A ki minden népekhez küldötte tanítványait, annak kevés az, ha néhányan fogadnák csak meg apostolai szavát. A kinek az egész világ kell, annak nem elég a világnak egy kis része.

Vagy tulsúlyban volnának számra nézve a tudós és tanult emberek? Kézzelfoghatóan nem. Sőt annyira vagyunk, hogy az emberiség legjavarésze oly körülmények között él, hogy talán jóakarata daczára sem igen tudna a tudás mezején boldogulni. Lehetetlen tehát, hogy a tudás és tudomány volnának azok az eszközök, a melyek által igaz életet élhetünk.

Nem lesz különben a tudás az igaz élet titka akkor sem, hogy ha az emberek nagyobb része lenne a tudós. Mert bizonyos, hogy a lélek nagyobb, értékesebb a világnál s ennél fogva a léleknek mindig lesznek magasabb vágyai, kívánságai, mint a minőt a tudomány kielégíthet...

Ha másfelé tekintek, a munkás embert látom. Egyik a mezőn izzad a

nap perzselő hevétől, a másik üzletében hajlong, a harmadik iparával fárad. Kérges kezű, hajlott dereku ember mind. A térdük is roskadt. Mert lelkiismeretesen dolgoztak nemcsak fényes nappal a munka idején, hanem sokszor éjszaka is a pihenés idején. De ha igaz is, a mit egy régi írónál olvastam, hogy «a munkát a természet szükségessé, a polgári társaság kötelességgé, a megszokás pedig gyönyörre teszi», azért a munka mégsem lehet az igazi életnek, a krisztusi életnek titka. Nem pedig azért, mert a munka önmagában nem boldogíthat, lévén ez főnmaradásunknak, megélhetésünknek eszköze és nem a boldogságnak. Nem lesz a munka a krisztusi élet titka akkor sem, hogyha vagyonnal és gazdagsággal párosul. Hisz Purgstaller mondja híres «Erkölcstan»-ában: «a vagyonnak becse csak föltételes, mert eszközül szolgál céljaink elérésére. A vagyon közönyös dolog, melynek becsét célszerű használása határozza meg». És szent Bernát: «A szegénység nagyobb gazdagság a világ összes javainál s kincseinél». (Sermo in Vig. Nativ. Chr.)

Másfelé kell tehát szemünket fordítani, hogy kielégítő feleletet kapjunk. S e felelet nem lehet más, mint az, hogy a krisztusi, az igazi életnek egyedüli titka, egyedüli forrása: a hitből való jócselekedetek. Erények, melyeket minden mellétekintet nélkül, minden önző gondolat háttérbeszorításával Isten iránt való szeretetből viszünk véghez.

Nemcsak a szentek, nemcsak az egyházi férfiak, hanem bölcs világiak is ezt hirdetik. Egy régi neves magyar politikus cikkében olvastam a következőket: «Be kell látnunk és elszomorkodva be kell vallanunk, hogy az emberiség még mindig csak tapogatózik, és hogy nincsen iránytű, mely az óhajtott célhoz vezető utat biztosan megmutatná; mert az emberi nézetek s ezekből fakadó vágyak és remények ingadozó követ mindenfelé a csalódás ege födi be, mely többnyire oly gonoszul játssza meg embereit, hogy épen midőn kívánataikat teljesíti, akkor elégíti ki őket legkevésbé, csak akkor értetvén meg velök, mennyire különbözik az eredmény a valóságban attól, mi után ők képzeletükben esengtenek. Csak egyetlen alap van, mely csalhatatlanul igaz s melyen kívül semmi állandót fölláttani nem lehet s ez az erény». (Somssich P. Magy. Polg. 1872. évf. 86. sz.)

Erény, jócselekedet szükséges tehát ahhoz, hogy igaz életet éljünk s nem a tudás, munka meg gazdagság. Erényre, jócselekedetre van szükségünk, hogy életünk krisztusi élet legyen a földön.

Igen ám, de már Hesiodus mondta, hogy «az erény küzdelmet kíván», mert «kezdetben meredek s hosszas pályája». S a hol küzdelem van, ott erő is kell. Hisz' a hol erő nincs, ott küzdelem sincs, csak leveretés, meglegyőzetés. Hogy küzdhessünk tehát s megszerezzük magunknak az erényt, erőnknek kell lenni, erőt kell szerezni.

Nem találod az erőforrást, a honnan merits? Itt van pedig közel mind-

egyikünkhöz, itt van a legméltóságosabb Oltáriszentségben! Itt van, mert itt van jelen Jézus Krisztus, kiről méltán hirdeti János apostol: «Mindent az ő kezébe adott az Atya» s a ki ily módon nyert hatalmával a legbiztosabb erőforrás számunkra. S hozzá még milyen készséggel van jelen. «Ime az ajtó előtt állok és zörgetek; ha ki hallja az én szómat és megnyitja nekem az ajtót, bemegyek hozzája» — olvasom róla a «Titkos jelenések könyvé»-ben. (3. 20.)

Az igazi élet titka tehát végelemzésben az eucharisztikus Jézus. Tiszteljük, imádjuk, vegyük magunkhoz őt s az Énekek énekéből hangoztassuk: «Megtaláltam, kit szeret a lelkem; megleltem őt s el se bocsátom». (3. 4.) Ekkor élhetünk krisztusi életet egész életünkön keresztül. *Jeszenszky Kálmán.*

Éjjeli szentségimádás

TEMPLOMAINKBAN éjjel-nappal pislog a mécs a legmélt. Oltáriszentség előtt. S ugyan mire oktat bennünket az örök lámpa? Hogy mi se szünjünk meg dicsőíteni a mi Urunkat Istenünket, ki a kenyér színe alá rejtőzve oltárainkon jelen van. «A solis ortu usque ad occasum, laudabile nomen Domini. Napkelettől nyugatig dicsértessék az Ur neve.» (Zsolt. 112., 3.) S a föld minden táján, a merre csak szent hitünk fönséges tanai ismeretesek, teljesítik is a hívők a zsoltáros kívánalmát. S a hódoló tisztelet ezen általános megnyilatkozásában részt kérnek, sőt vezető szerepet visznek az eucharisztikus lelkek, a legmélt. Oltáriszentség tisztelői.

Nem szükséges bővebben fejtegetnem, hogy különféle társulatokba csoportosulva mi mindent tesznek a hivek a legmélt. Oltáriszentség dicsőítésére széles e világon; hiszen eucharisztikus lelkeknek irok, kik mindezt nagyon jól tudják s nagyrészt gyakorlatból is ismerik. Jelen alkalommal csak arra szoritkozom, hogy egyet-mást elmondjak az éjjeli szentségimádásról, minthogy nálunk ezen ájtatossági gyakorlat kevésbé ismeretes s nincs is szokásban.

Máshol, főleg *Franciaországban* általánosan gyakorlatban van az éjjeli szentségimádás, kivált városokban s népesebb helységeekben.* De hála Istennek! épül már az *Erzsébet-Örökimádás templom* s így idővel alkalmuk lesz megismerni az éjjeli szentségimádást székesfővárosunk lakóinak is.

Szomszédságunkban, *Ausztriában* s az örökös tartományokban is egyre terjed az éjjeli szentségimádás áhítat gyakorlata. Lássunk néhány adatot!

* Egyházi társulatok is alakultak az éjjeli szentségimádás szorgalmazására.

Haller, *Salzburg* biboros érseke egy alkalommal így nyilatkozott: «Valóban sajátságos, mily meglepő lendületnek indult korunkban az Oltáriszentséghez való ájtatosság. Egyházmegyémben például sok ifju és férfi kér, hogy az egész éjt az Oltáriszentség előtt tölthessék, hogy ott imádkozhassanak.»

Feldkirchben, Vorarlberg ezen elsőrendű városában, még 1895-ben jött létre az éji imádás. 50 részvevő azonnal jelentkezett. De alighogy jobban megismerkedtek a dologgal a város lakói, már 90-en ünnepelték a szent éjt; így nevezték az imádási időt. Mindnyájan pontosan megjelentek s 2, 3, sőt 5 órai imába merültek. Pedig ezek mind oly férfiak, kiknek a kemény napi munka után ugyancsak jól esnek az éjjeli pihenés. Nyíltan bevallották, hogy oly szépnek nem képzelték volna ezt az intézményt. De persze az asszonyiétség nem szokott tágitani. Ha a férfiak éjjel imádnak — úgy okoskodtak — akkor ők is követelik a maguk részét, tehát nappal végzik imádásukat. A szót a tett is követte, vagy 200 buzgó nő jelentkezett mindjárt első alkalommal a nappali szentségimádásra.*

Nagyszerű jelenetek ismétlődnek egy-egy ilyen éjjeli szentségimádás alkalmával. Mennyi kegyelmet nyernek el a hivek az éji imádás által! Mennyi kérés teljesül s mennyien adnak hálát a nyert kegyelmekért! Mily bensőséggel végzik áhitatukat az alázatos lelkek, hogy hódolatukat mutassák ki Úroknak Istenüknek, ki a szeretet szentségében az alázatosság mezébe rejtőzve van jelen. Mennyi épületes dolog történik itt! A világ édeskeveset tud mindezekről, de az angyalok csodálkoznak fölötte s bizonyára bevezetik az élet könyvébe. A sok szemenszedett példa közül közlök egyet-kettőt mindannyiunk épülésére.

Egy szegény falusi asszony, az örökimádás társulatának tagja, ki már 70 éves volt s hozzá nagyon gyöngye s folyton beteges, éjfélutáni egy órától kettőig tartotta meg imádási óráját. Fölkelt ilyenkor betegágyáról s az egész órán át térdenállva imádkozott, bármennyire nehezére esett is. Bizony, az Istent szerető lelkek nem ismernek fáradságot, sem nehézséget, mikor arról van szó, hogy Urokat dicsőítsék.

Franciaországban V. plébániatemplomban szentségimádást tartottak. Szokás szerint már az előestén kitették a szentséget s óráról-órára új imádók jöttek, hogy a mély titok homályába burkolt Istennek hódolatukat bemutassák. Éjfél után két óra volt. Egy öreg hadfit, ki már egy óránál tovább imádkozott, kellett volna másnak fölváltania. Negyedet üt, majd fél háromra jár az idő és senki sem jön őt fölváltani. Ekkor fölemelkedik katonánk s a nélkül, hogy a szentélyt elhagyná, nagy léptekkel s egyenes testtartással

* Átvéve Pinzger Ferencz S. J. cikkéből: «Ébresztő hangok». V. ö. «Jézus szentséges Szívének Hirnöke» 1898. évf. 264. l.

le- s följárkál, mint az óralláskor szokás; azonban kopasz fejét lehajtotta, a mint az imádóknak illik. Minthogy nem volt nála fegyver s így tisztelegni nem birt, kezeit összekulcsolta. Egy fiatal pap, ki vele együtt imádkozott a templomban, fölemelkedett s feléje tartott. «Az ön órája már régen elmúlt», így szólt hozzája, «a miséig egy keveset pihenhetne». «De Főtisztelendő Uram!» viszonzta a derék katona, ujjával a szentségre mutatva, «csak nem hagyom magára a jó Istent». «Én fogok örködni; ön bátran elmehet, nekem az egész éjet itt kell töltenem s később majd csak jönnek imádók.» «Ha így lesz, úgy megyek; különben szivesen maradtam volna itt reggelig, mert — tette hozzá emelkedett hangon — ismétlem, hogy a jó Istent nem hagytam volna magára.» Mig az öreg katona eltávozott, hálát adott Jézus ifju harczosa a seregek Urának, hogy még a katonák között is akadnak ily élő hitű, férfiak.*

Lyonban történt, hogy 40 katona, csupa kispap, arra kértek engedélyt az előljáró tiszttől, hogy egy egész éjszakát tölthessenek a kaszárnyán kívül. A tisztek vallástalan szabadgondolkozók létükre ujjongtak örömkönn e kérelem fölött; mert hát a szabadkőművesek arra utasították őket, hogy kövessenek el mindent az ifjak papi hivatásának elfojtására. Érthető tehát, hogy szives örömet megadták az engedélyt. Azonban alighogy kiszabadultak a legények a kaszárnya falai közül, szent Nazarius templomába mentek. S valjon mit csináltak ott? Egyikük másnap így írta meg a dolgot atyjának küldött levelében: «Mind a negyvenen az egész éjszakát az Oltáriszentség imáadásában töltöttük. Meggyóntunk, reggel felé megáldoztunk. Mily boldog pillanatok voltak ezek, midőn az éj ünnepies csendjében a seregek Ura Istene előtt mi negyvenen imádkoztunk. Mily szeliden szólt ekkor a mi sziveinkhez! Mennyire elütő volt az Ő hallgatása, szemben a mi tisztjeink durva, szivtelen, katonai parancsszavával. Mennyire bátorított, erősített minket az Ur Jézus! E fönséges éjjeli órallás után megújult lelki erővel tértünk vissza a kaszárnyába, hogy a haza jó katonáivá s Krisztus derék harczosaivá legyünk.»**

Ugy hiszem, a fölsorolt adatokból s példákból kivált a lanyha lelkek merithetnének kissé nagyobb buzgósságot, lelkesedést. *Till Kálmán.*

* Huguet: Die Andacht zur heiligen Eucharistie in Beispielen». Regensburg 1864; S. 462 u. 465.

** «A legszentebb Rózsafüzér Királynéja», 1895. évf. 349. l.

B U Z D I T Á S

Most lelkem föl, föl a magasba! szárnyalj...
 A verőfényes menny a te hazád —
 Szállj szembe földi fénynyel, árnynyal,
 Görnyedve mit járod a föld porát!
 Elég soká kellett kesergeni,
 Oldódjatok lelkem bilincsei!

A győzelemnek útja nyitva, tárva,
 Lépj rá, s haladj bátran a cél felé!...
 Millió szentet megnyugtatót a vágya,
 Ha fáradozva ezt elérheté.
 Lenézés közt vágyjál küzdeni ...
 Oldódjatok lelkem bilincsei!

A mártýrok, szűzek véráldozatja
 Zsendít e mesgyén rózsaszálakat...
 Föl lelkem, a küzdelemre ... rajta!

Ily rózsákká szőjed a vágyakat...
 Mit nyujtanak az élet perczei?...
 Oldódjatok lelkem bilincsei!

Oldódjatok!... s ha mégis fogva tartnak
 A földi csáb, ember ígérete,
 Fontold meg jól: ezek mind elapadnak
 S a győzelem is elfűnik vele —
 Csak az marad meg, a mi isteni:
 Oldódjatok lelkem bilincsei!

Föl, rajta! föl a csillagos egekbe,
 Ott nyertél létet, halhatlan erőt...
 S ki leheletével oltott testembe,
 Borulj le Isten-alkotód előtt.
 Ott béke leng, nem kell majd küzdeni:
 Nem kinzanak a föld bilincsei!

Faustinus.

Leányiskolák az oltáregyesületek szolgálatában.

Jeszenszky Kálmán előadása az eucharisztikus kongresszuson.

Méltóságos Püspök Ur!

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A női lélek buzgóságának, munkásságának, áldozatkészségének annyi dicsőítését, magasztalását hallottam, hogy előadásom megkezdésekor zavarban vagyok. Zavarban vagyok pedig azért, mert meggyőződésem szerint az elhangzott magasztalások tulzottak, a mennyiben általánosítanak, holott csak az itt jelenlevő, illetve az oltáregyesületekben működő hölgyekre vonatkozhatnak. Mert hányan, nem százan, hanem tizezren vannak még az így munkálkodó hölgyeken kívül, a kiknek munkásságára, buzgólkodására számít a szentségi Üdvözítő s a kik jelenleg semmit sem tesznek? Csak kívülre kell tekintenünk, e terem falain túl s minden erőlködés nélkül láthatjuk, hogy bizony még a katolikus nők közül is sok százezer azoknak száma, a kiket meg kell hódítanunk a szentségi Üdvözítőnek, meg kell nyerünk az eucharisztikus mozgalmaknak, az Oltáregyesületnek.

Módot kell rá keresnünk és találnunk annál is inkább, mert megvagyok róla győződve, hogy a női lélek tartalmassága rendkívül fontos irányítója a társadalmi fölfogásoknak. Ha az a női lélek tiszta erkölcsi gondolatokkal s hitből való érzésekkel van telítve, ily gondolatokkal és érzé-

sekkel lesz telítve a társadalom; ha pedig alantjáró a gondolataiban és züllött az érzelmeiben a nő, alantjáró és züllött lesz a társadalom is. A világtörténelem nem egy helye igazolja a fölfogásomat s meg is kísérelném igazolni, ha nem tudnám, hogy azzal fölösleges munkát végzek, mert ugyis tudják. Inkább példa, mint bizonyítás kedvéért legyen szabad hivatkoznom Boleyn Annára, kinek nagyravágyása és erkölcsi fogyatékosága szakadásba vitte VIII. Henriket «a hit védőjét», a defensor fideit — míg szent Monika imádkozó lelke a leglelkesebb és leglángolóbb hittudóssá változtatta a tévedések útján járó Ágostont.

Amde, mélyen tisztelt Kongresszus! található-e alkalmasabb nevelőeszköz a női lélek eszményi telítésére, mint az az Eucharistia és annak az Eucharistiának bensőséges tisztelete, a mely egyházunk sok százados tanúsága szerint nevelője volt az apostoloknak, hittanítóknak, szenteknek, vértanúknak és szűzeknek?! Kell-e jobb eszköz, mint az eucharisztikus Jézus, a ki a gyengéből erőset, a hivalkodóból alázatost, a hitetlenből hívőt nevelt? Kell-e biztosabb nevelőeszköz, mint a szentségi Üdvözítő szive, a mely Colombier jézustársasági atya szerint «ma is lángol az emberek szeretetétől, mindig nyitva áll, hogy áldásainak és kegyelmeinek kincseit kiárassza; részvétellel van telve nyomoruságaink iránt és semmit se óhajt inkább, minthogy bennünket kincseiben részesítsen, hogy magát teljesen nekünk adja. Ez az Isteni Szív mindig kész bennünket magába zárni, menedékünk, nyugalomunk, gyönyörűségünk lenni ebben az életben.* A mint hogy az eucharisztikus mozgalmak égi védőjének, Baylon szent Paskalisnak élete is ezt bizonyítja. Hisz pásztor volt és az Oltáriszentség s az abban rejlő isteni Üdvözítő gyakori imádásából a lelki gyönyörök mellett még annyi bölcseséget, éleslátást is merített, hogy méltán lett a jámbor, istenfélő lelkiéletnek egyik hivatott mestere.**

És mert így van a dolog, azért tartom fontosnak az eucharisztikus Jézus iránt való munkás, áldozatkész szeretetnek csiráit iparkodjunk bele vinni, belelopni a női szivbe, a női lélekbe minél előbb s azért tartom fontosnak, hogy az Oltáregyletek vonják szolgálatukba, illetőleg a szentségi Üdvözítő szolgálatába már a leányiskolák növendékeit is.

De hogyan? fogja tolem a mélyen tisztelt Értekezlet kérdezni. Felelek reá. Ugy, hogy juttassunk nagyobb szerepet az Eucharistiának a leányok nevelésében. Nagyobbat, mint a hogyan eddig tettük a közös iskolákban.

Eddig ugyanis a legszükségesebbeken sem megyünk túl. Megelégszünk a gyakorlati nevelésben annyival, hogy a vasárnapi szentmisére visszük leánynövendékeinket s gondoskodunk arról, hogy karácsonyi, husvét

* Hattler : Colombier Kolozs élete és lelki naplója. 197. lap.

** Dr. Bellesheim : Szentek követése. 277. lap.

gyónásukat és áldozásukat elvégezhessek. Igaz, hogy ez megtörténik minden iskolában. De ez kevés ahhoz, hogy a leánynövendékek lelkében öntudatos ragaszkodás és a gyakorlati életre alkalmas buzgóság fejlődjen ki a szentségi Jézus iránt. S még inkább kevés ahhoz, hogy a leánysziv lelkesen érdeklődjen az eucharisztikus mozgalmak iránt s áldozatosan munkálkodjen érvényesülésük érdekében.

Többet kell tehát tennünk, mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Elsősorban azt, hogy mi hitoktatók ragadjunk meg minden alkalmat, a mely közelebb hozza növendékeinket az isteni szeretet fonséges titkának, ha nem is megismeréséhez, legalább megsejtéséhez utaljuk növendékeinket a gyakoribb templom- és szentséglátogatásokra. Adjunk alkalmat, hogy e szentséglátogatásokat buzgón s lelki haszonnal végezzék, fölvilágosítván őket ama kegyelemmel teljes életről, melyet a kenyér színe alatt rejtőzött Istenember folytat az utolsó vacsora óta mind a világ végezetéig. A leánysziv érzékenysége és fogékonysága ismeretes annyira, hogy bizonyítás nélkül állíthatom: az isteni Sziv titokteljes szentségi életére való ezen utalás nem lesz hatástalan, nem lesz eredmény nélkül való. Sőt tapasztalásból mondhatom, ezen utalás gyakran oly kapcsolatot hoz létre az Eucharistia és a gyöngéd leánylélek között, a mely mérsékli a tulcsapongó örömet s fájdalmat egyaránt, a mely tehát egyensúlyozó erővé lesz a leánylélek szélsőségre hajló kedélyvilágában.

Nemcsak nagy segítő, hanem szükséges eszköz volna még ennek eléréséhez szerintem az, hogyha a leánynövendékek munkásságát is belevonhatnák az Oltáriszentség iránt való tiszteletük keretébe. Persze nem egyszerre, hanem fokozatosan. A mikor a kis lány a kötés után horgolni tanul, nem volna-e szép dolog, ha az első méter szépen horgolt csipkét fölajánlaná az Oltáregylet céljaira? Aztán mikor szegni tanul, mindenféle haszontalan rongydarabok beszegése helyett nem volna-e helyesebb, ha egy kéztörölő kendőt szegne be? Vagy a mikor azsurozni tud, nem az volna-e a legillendőbb, ha ebbeli tudását egy kehelytörölő kendőn vagy egy korporalén mutatná be? S ha már himezni is tud szépen, finoman, ugy-e mennyire jól esnék az eucharisztikus Jézusnak, ha látná, hogy ez is az ő otthonának diszítésére szolgál.

Igen mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim! a leánykéz munkásságának a legelső foktól való illetén bevonását szükségesnek tartom. Szükségesnek tartom: mert ha az a leánynövendék kezügyességének zsengejétől kezdve véges-végig iparkodik hozzájárulni az Isten háza csinosságának emeléséhez, akkor ilymódon kitörülhetlenül beleuevelődik abba, hogy a mig egyrészt az eucharisztikus Jézus iránt vannak kötelességei, addig másrészt kötelességei vannak azon ház iránt is, a mely ház az Eucharisztianak otthona. S így belenevelődik abba, hogy az Isten házának fénye, tisztasága, szépsége ne csak a pap aggodalmának és gondoskodásának legyen tárgya, hanem

minden kátholikus nőnek is. Vajjon nem-e óhajtandó, nem kívánatos volna-e ennek elérése, meggondolva, hogy mostanában mily kevésbé érdeklődnek még a tehetős és jóízű nők is az Isten háza iránt s mily keveseknek él öntudatukban, hogy nekik az Isten házáért még munkálkodniok is kell!

De szükségesnek tartom a dolgot az Oltáregyesületek szempontjából is. Csak méltóztassanak elgondolni, mit hozhatnak létre az Oltáregyesületek, hogy ha felszabadulnak azon apróságok elkészítése alól, a melyek jelenleg az év legnagyobb részét lekötik és lefoglalják? Meg vagyok róla győződve, hogy apró tárgyak elkészítésének terhe alól felszabadulva sokkal inkább munkálkodhatnának a nagyobb erőt és kitartást kívánó művészi föladatak megoldásán is, a nélkül, hogy ezáltal a szegény templomok elesnének a szokott támogatásuktól.

Am hogy e tervek valóra váljanak, az az oltáregyleti tagok buzgókodásától függ. Mert megvallom, mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim, e terveknek a megvalósulása az édes mamákon mulik. Mi hitoktatók ugyanis e tekintetben nem léphetünk föl parancsolólag. Mi kérhetünk, beszélhetünk sokat, hogy így legyen és így történjék, de a kivitelhez a szülők engedélye szükséges. Erre pedig, hogy a szülők engedjék meg leányaiknak az ilyen való munkálkodást és buzgóságot, önöknek kell rábirni a szülőket.

S hogy az a panasz se legyen, mintha talán anyagi áldozatot követelnénk, a növendékektől, kijelenthetem azt, hogy az Oltáregyesület készségesen ad anyagot, ha jelentkeznek és fölajánlják az egyház szabályainak megfelelő munkálkodást. Mint az én tanítványaimmal történt, a kik az idén a központi Oltáregyesület által rendelkezésükre bocsátott anyagból 30 drb purifikatoriumot, 30 pallát és 30 korporálét készítettek.

Ezek után vagyok bátor a következő határozati javaslatot ajánlani elfogadásra.

Az országos eucharisztikus kongresszus ismerve az Eucharisztia nevelő erejét, szükségesnek tartja, hogy ez a nevelő erő fokozottabb mértékben alkalmaztassék a nőnevelés terén. Alkalmaztassék pedig nem csak az eucharisztikus ájtatossági gyakorlatok ismertetése által, hanem az által is, hogy a leánynövendékek kézi ügyességük révén az Oltáregyesületek áldozatos munkásságába is belevonassanak.

Helyes fogalom a szent áldozásról.

MGR SÉGUR.

A MI URUNK JÉZUS KRISZTUS valóságosan és egészen jelen van a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Ezt tanítja a katolikus hit; és ez volt kezdettől fogva minden keresztény katolikus hitének és imádásának tárgya. Az ő szentséges, megdicsőült és mennyei teste miértünk van jelen a szent Ostya színe alatt és ott nyugszik szünet nélkül oltárainkon, hogy ott az istentisztelet központja legyen és a szent áldozásban a mi lelkünknek erőt adjon, hogy az Istennel való egyesülésben állhatatosan megmaradjon.

A szent áldozásnak tulajdonképpen nem az a rendeltetése, hogy minket Jézus Krisztussal egyesítsen; ezen egyesülés létrejön már a megszentelő malaszt által, melyet a Szentlélek a keresztség és penitencziatartás szentségében önt a mi lelkünkbe. Ily módon Ő mibennünk van, a mint erre minket a Szentírás majd minden lapján tanít.

A szent áldozásnak az sem rendeltetése, hogy minékünk a kegyelem életét, az u. n. lelki életet adja, a mi Istennel való egyesülésünk következménye. Hogy megáldozhassunk, már ilyen életet kell élni; és szükséges, hogy már előbb a kegyelem által Jézussal egyesüljünk, különben a mi szent áldozásunk szentségtörés lenne.

Mi tehát az igazi rendeltetése, igazi célja a szent áldozásnak? A szent áldozás rendeltetése és célja az, hogy a mi lelkünknek Istennel való megszentelő és éltető egyesülését táplálja, nevelje; az a rendeltetése és célja, hogy a benső lelki életet bennünk fentartsa és erősítse; továbbá, hogy minket megakadályozzon, nehogy a földi élet rögös útján és küzdelmeiben elgyöngüljünk, és így az életszentséget, melyet Isten a keresztségben és bérálásban adott, elveszítsük.

Az Oltáriszentségben nyert különös kegyelem tehát: lelkünket táplálja és a jóban állhatatossá teszi. Az Üdvözítő is azt mondja, mikor a legméltóságosabb Oltáriszentségről beszél, hogy szent áldozás nélkül keresztény életet élni lehetetlenség. «Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az ember fiának testét és nem isszátok az ő véréit, nem lesznek élet tibenetek.» (Ján. VI. 54.)

Hogy igazi keresztények lehessünk, hogy mi Istennel egyesülve maradjunk: a szent áldozáshoz kell járulnunk. A lélekkel ugyanaz történik itt, a mi a testtel; az ember nem élhet a nélkül, hogy ne egyék; de az étel nem adja a mi testünknek az életet, hanem csupán fentartja azt, és megadja a mi testünknek azt az erőt, a mit mi egészségnek nevezünk. A léleknek is megvan a maga élete, mely az Istennel való egyesülésből ered; ezt az életet, ezt az egyesülést megszentelő malasztoknak nevezzük; hogy azonban ez a mi

lelkünkben tovább is megmaradjon, táplálékra van szüksége, és ez a táplálék nem más, mint maga Jézus Krisztus a legméltóságosabb Oltáriszentségben, a mint ő maga mondja: «Én vagyok az élet kenyere; az Én testem igazán étel és az Én vérem igazán ital; a ki eszi az Én testemet és issza az Én véremet, az Én bennem marad és Én őbenne.» (Ján. VI. 48, 56, 57.)

A lélek ép oly kevésbé bir szent áldozás nélkül megmaradni a kegyelem állapotában, a mint a test étel nélkül nem maradhat életben. A mint a test egészséget és erőt a tápláléktól kap: ép ugy a léleknek szentséget és élet-erőt egyedül a szent áldozás adhat.

A szent áldozás tehát — ezt jól jegyezd meg — nem *jutalma* a már elnyert szentségnek, hanem *eszköz* arra, hogy a kegyelmet megőrizzük, gyarapítsuk és így életszentségre jussunk; a szent áldozás sohasem tekintendő másnak, mint ilyen eszköznek. A test táplálékának ugyanez a tulajdonsága. Senki sem eszik azért, mert már egészséges, hanem hogy egészséges maradjon, vagy hogy azzá legyen.

Továbbá valamint a természetes táplálkozás ugy ad erőt a testnek, ha azt elég gyakran vesszük magunkhoz; ép ugy a szent áldozás is csak akkor élteti és teszi állhatatossá a jóban lelkünket, ha elég gyakran élünk vele.

Ez a helyes fogalom, ez azon tanítás, melyet a legméltóságosabb Oltáriszentségről a katolikus Anyaszentegyház elénk ad. Az 1562-ik évben tartott tridenti zsinat, hivatkozva valamennyi keresztény századok tanubizonyására és a szentatyákra, világosan azon óhajának adott kifejezést, hogy a hívők valahányszor jelen vannak a szentmisén, ne csupán lelkileg áldozzanak t. i. a szent áldozás utáni vágyat önmagukban felindítva: hanem szentségileg is megáldozzanak, az Oltáriszentséget magukhoz véve; hogy ezen legszentebb áldozat gyümölcseiben minél bővebben részesülhessenek. (Conc. Trid sess. XXII. c. VI.)

A római katekizmus, mely a tridenti szent zsinat megbízásából lön szerkesztve és a Szentszék által hivatalosan közrebocsájtva (1566); melyet továbbá számtalan apostoli irat megerősített és sok tartományi zsinat ajánlott — örök tekintélyével még ezen nagyjelentőségű szavakat fűzi hozzá: melyek döntő érvénnyel bírnak: «a hívők iparkodjanak azon erős meggyőződésre jutni, hogy a szent áldozáshoz minél többször kell járulni. Hogy azonban mi üdvösebb, havonként, hetenként vagy mindennap áldozni, erre nézve nem lehet határozott és mindenkire nézve érvényes szabályt előírni: mégis azon szabály a legmegbízhatóbb, mit szent Ágoston adott: *«Élj úgy, hogy minden nap megáldozhassál»*.

Ez az igazság, ez az Isten akarata, ez azon szabály, melyet csalatkozhatlan Anyaszentegyháza által elénk ad. Bárcsak mindenki ilyen meggyőződésben volna; ha pedig még nincsen, az ő személyes meggyőződését ezen tévmentes tanítás szerint megjavítaná!

Ágnes vagy az Oltáriszentség kis menyasszonya.

○○○○ Angol regény ○○○○

(Folytatás.)

Fordította: FLUCK JOLÁN.

— Asszonyom — mondá meglepő szigorú hangon — magyarázza meg e gyermeknek, hogy mi iparkodó, dolgozó emberek vagyunk, nem szaladgálunk minduntalan templomba s csak a hetedik napot szenteljük Istennek, hat napon át pedig szorgalmasan munkálkodunk. Nem pazarolhatjuk sem időnket, sem pénzünket.

Lady Ozanmoret sértette e rideg beszéd s e miatt nem is köszönte meg úgy ennek az embernek a szivességét, mint a hogy meg kellett volna köszönnie. A jó angol egy csöppet sem törődött a ladyvel; megsimogatta Perlettát s Ágnes köszönő szavaira imigy válaszolt:

— Nem értesz meg, minket gyermekem, se baj, de azért jobban tennéd, ha visszatérnél oda, a honnan jöttél, ott azután akár egész nap bujhatnád a templomot s elvesztegethetnéd Istenre egész idődet, ha ugyan szabad így beszélni Róla, a ki az időt teremtette, s a ki maga az örökkévalóság.

És midőn távozni készült, kezét Ágnes fejére tette; ez a mozdulat eszébe juttatta a vak gyermeknek az ő kedves Franciscóját s keserves zokogásba tört ki. Az idegen szánakozó pillantást vetett a kis leányra, meghajtottta magát a lady előtt s elhagyta a szobát. Lady Ozanmore aztán mindenképen iparkodott megértetni unokájával, hogy új hazájában hasztalan keres köznap nyitott templomot, az angolok csak vasárnap szoktak Isten házába járni. Ha azt mondta volna, hogy a nap örökre letűnt az égről, nem ejtette volna ily csodálkozásba a gyermeket. Elmagyarázta neki, minő szükséges a munka, hogy a családatya reggeltől estig kénytelen dolgozni, mert családját el kell tartania s annak bizonyos jólétet szerezni; Ágnes azonban mindegyre csupán annyit válaszolt:

— És Őt magára hagyják, senki sem szereti, senki sem imádkozik oltárai előtt, a hol Ő valósággal jelen van? Oh Istenem, mennyire elhagyottnak érzem magam, hogy nem társaloghatok Vele!

Lady Ozanmore észrevette, hogy minden érvelése hasztalan, más módon igyekezett tehát unokáját megvigasztalni.

Elmondta neki, hogy minő szép temploma van Ozanmorenak, a hova minden vasárnap el fognak majd menni s ha öröme telik benne, imádkozhat ott, a mennyit akar.

Ágnes azonban nem vidult fel s szomorúan kezdte tapasztalni, hogy nagyanyjának vallásos érzelme igen különbözik az övétől. Oh, Francesco ezt bizonyára tudta már s azért kötötte elválásukkor szívére, hogy soha az Ur Jézusról meg ne feledkezzék. A vak gyermek világosan látott immár lelki

szemeivel, de még sejtelme sem volt arról, hogy a ladynek minő terveik vannak vele. Ozanmore urnője át akarta téríteni az angol vallásra unokáját, mert ez sok anyagi haszonnal járt volna rá nézve, nem képzelte, hogy egy gyermek szívében annyira ki legyen fejlődve a vallásos érzés, hogy vallás és vallás között különbséget tudjon tenni. Legalább ő gyermekkorában közönyösen vett minden szertartást s szívesen tagja lett volna bármelyik felekezetnek. Elsősorban tehát közönyössé akarta Ágnes is tenni, oly módon, hogy mikor már Ozanmoreban elhelyezkedtek, minden vasárnap talált ki valami okot, mely miatt templomba nem mehettek; hol esett, hol hideg szél fújt, hol pedig egyéb akadály merült föl. Ilyenkor Ágnes nem szólt semmit, csendesesen eltávozott s a lady azt hitte, hogy ügye már-már meg van nyerve, nem látta, hogy a kis leány toronyszobácskájában mily keservesen sir és imádkozik.

Mindennap elmondta megszokott imáit s azután lekisértette magát Perlettával a tenger partjára, ez volt legkedvesebb sétahelye.

Oly boldog volt ezeken a magános kirándulásokon; órákhosszat is elbolyongott a tenger zugását hallgatva s ha elfáradt, leült egy sziklára és elgondolkozott a kedves múlt fölött.

Valami titkos ösztön vezette őt mindig vissza oda. Talán bizony azért, mert e helyen egy templom romjai állottak s a dűledező falakat a természet mohával diszította föl, a körülötte levő régi temetőben pedig a legtarkább és legillatosabb virágok pompáztak. Ágnes nem gyönyörködhetett ugyan bennük, de édes illatuk eszébe juttatta a nápolyi narancsfa-ligeteket. Még éjjel is e bájos helyről álmodott, melyet «Jézus földjének» nevezett.

Az ájtatos leányka nem sejtette, hogy egy elhagyatott, bezárt kapuju templom mellett is el szokott haladni, még pedig egy olyan templom mellett, melyben az Ur Jézus sokáig lakozott. Azt sem tudta, hogy kedvencz pihenőhelye egy sir, melyben talán valamely szent csontjai porladnak. Naponkint megtette e sétát s mind több időt töltött ottan. Ha sokáig nem tért vissza a kastélyba, a szolgák már tudták, hogy hol kell őt keresni s egyenesen a saint-bride-i romok felé tartottak.

A környék lakói e helyet lady Ozanmore vak unokája pihenőjének nevezték el. Ágnes vallásos hajlamai itt még sokkal inkább kifejlődtek, mintha Olaszországban maradt volna s a folytonos elmélkedés és vágyódás apródonként aláásta amugy is gyöngye egészségét. Még alig töltött három hónapot Ozanmoreban s már is meglátszott rajta a nagy változás, olyan volt, mint egy átültetett virág, mely selymi a helycserét s előbb-utóbb elvész belé. Lady Ozanmorenak feltűnt unokája lázban égő orczája, különös fényben ragyogó szeme s remegett szeretett Ágnese életéért; de nem bírta elgondolni, mi okozhatja betegségét, mert nem volt annyira vallásos, hogy megértse, mennyire epedhet a leányka, forrón szeretett Jézusa után. Nem ismerte a

gyermek mindennapi fohászatát, mely így hangzott: «Bár leszállna hozzám is a szelid galamb s ideadná Őt nekem!» Gyakran megjelent álmában a galamb és teljesítette kérését. Lady Ozanmore olyankor sem látta Ágnest, midőn a sziklán ülve szegény világtalan szemeiből a könnyek sűrűn omoltak alá.

Valaki azonban mégis ismerte az olasz leányka bánatát, valaki, a ki mindig körülötte járt, még akkor is, mikor a leányka teljesen egyedül gondolta magát. Néha lépéseket is hallott, egy-egy sóhajt, de nem tudta, honnan jönnek. Sőt egy alkalommal nevéen szólították. Erre egész testében megremegett, fölugrott helyéről s ijedten kérde, ki az? de nem nyert választ. Ágnes ekkor ismét leült, nem birt volna lábain megállni s szive hallhatólag dobogott. Nemsokára megszólalt mellette lady Ozanmore s azt az örvendetes hirt közölte vele, hogy a következő napon, vasárnap lévén, mindenesetre el fognak menni a falu templomába. Ágnes megköszönte nagyanyja jóságát, de szomorú arcza még ekkor sem derült föl, mert körülbelül bizonyos volt benne, hogy a lady nem katolikus. Fájó szívvél és izgatott kedélylyel készült tehát a vasárnapra.

Ha őrangyalunk láthatatlan közbenjárásával csakugyan megoltalmaz minket minden veszedelemtől, a mit erősen hiszünk, úgy Ágnes is valamely titkos sejtelem folytán, a mint a templom felé közeledett, megérezte azt a veszélyt, mely ott reá várakozott. Az Istentisztelet már megkezdődött, a gyermek néhány percig megállt a kapuban, hogy a belülről jövő édes ének hangjaiban gyönyörködhessek, de annak sem dallamát, sem szavait nem hallotta még soha. Ah, ezek nem a katolikus mise énekei voltak, hiszen ezek a világ minden részében egyenlők. És most Francesco utolsó szavai jutottak ismét eszébe. Nem, nem, Ő nincs itt! mondá magában s kihuzva kezét vezetője kezéből, kérte őt, mennének el mindenekelőtt az örök lámpához. «Itt nincs lámpa», mondá lady Ozanmore, unokáját magához vonva és belépett vele együtt a családi padba. Ekkor Ágnes szívében valami különös bátorságot érzett, mert tudta, hogy most fog eldőlni jövő sorsa.

Mit fog lady Ozanmore mondani? mit gondol majd a világ? legelőször is ez ötlött eszébe, de hite a vértanúk erejét kölcsönözte neki. Fölállt, kinyitotta a pad ajtaját s Perletta kötőfékét megfogva, elhagyta a templomot mielőtt lady Ozanmore meglepetéséből magához tért volna. Ágnes egy percig sem imádkozhatott olyan oltár előtt, melyen az Ur Jézus nincs jelen, hogyan tehette volna ezt az Oltáriszentség kis menyasszonya? A templomból kilépve, kedvencz tartózkodási helyére, a romok felé indult, és mikor oda ért, leült egy kőre s keservesen zokogott. De azután megnyugodott és elszenderült. Álmában ismét a lefolyt jelenetet látta s hangosan így kiáltott föl:

- Jézus nincs itt! De hát hol van? Oh Istenem, hol tartózkodik?
- Ezelőtt itt volt —- suttogta egy hang Ágnes fülébe.

A leányka fölugrott, azt hitte, hogy ezt is álmodja, de meggyőződött a valóságról, midőn a hang imigy folytatá:

— Volt idő, hogy az Ur Jézus itt tartózkodott, az ő temploma állt e helyen, de istenkáromló kezek földulták e szentélyt s oltárait lerombolták; most csalán és bogáncs nő kövei között s a róka itt keres magának buvóhelyet, itt, a hol azelőtt a Megváltó szent teste a legfölségesebb Oltáriszentség képében lakozott.

— Hol vagyok? Hol vagyok? — kérdé Ágnes, alig merve füleinek hinni, mert az, a ki megszólítá, zengzetes olasz nyelven beszélt vele.

— Hol vagy? — folytatá a hang — a saint-bridę-i templom romjai között, azon a helyen, a hol a hagyomány szerint szent Patricius az angol földön az első oltárt emelte s rajta a legelső szentmisét mondotta.

— Nem is sejtettem, hogy Jézus templomában vagyok — csodálkozott a gyermek.

— Igen, de csak a romjai között. A temetőn keresztül széles utat vezetnek, de a természet gyöngédebb érzésű az embereknél, mert legszebb virágaival ékíti őseink sirjait, melyben azok nyugodtan várják a dicsőséges föl-támadást.

Ágnes ámulatában meg sem birt szólalni, a titokzatos beszélő pedig így folytatá:

— Oh, minő kár, hogy te ezeket a vadrózsákat, tarka árvácskákat, harangvirágokat és valamennyinek királynőjét, a boldogságos Szűz virágát, a tiszta fehér liliomot nem láthatod! Mindegyikből szedtem egy-egy szálát neked, vidd magaddal e csokrot ereklye gyanánt e szent helyről.

— Jöjj közelebb hozzám — szólalt meg végre Ágnes — én vak vagyok, nem látlak tégedet, jöjj közelebb, kérlek, ha ugyan nem a sirok védő szelleme vagy, fogd meg kezemet, engedd, hogy fejemet válladra hajtsam és beszélj nekem Jézusról. Ugy vágnék róla valamit hallani; mióta szép hazámat elhagytam, nevét se mondta ki soha senki.

A leányka megérezte az idegen közeledését s észrevette, hogy kezét egy gyöngye kis kéz fogja meg.

— Én sem szellem, sem olasz nem vagyok — mondá a hang — bár nyelveteket tökéletesen bírom.

— Te nem vagy olasz? — szólt csalódottan a szegény vak gyermek — úgy hát nem ismered a mi gyönyörű templomainkat örökké égő lámpáikkal, pedig csakis azokban lakik az Ur Jézus.

— Nem ismerem, de mindig örömmel hallgattam, ha valaki nekem e boldog országról beszélt — tette hozzá a hang s kimondhatatlan szomorúság érzett meg rajta. — Gyermekem, az én ereimben nem olasz vér csörgedez, de azért legszivesebben laknék Itália kék ege alatt, mert az lehet a világ legszebb pontja.

— És a legvallásosabb — egészíté ki Ágnes.

— Hé, leányzó, nem láttál erre menni egy embert? — szakítá félbe beszélgetésüket egy durva hang s a bokrok közül magas termetű férfi lépett elő. Ir nyelven beszélt, azt hitte, hogy így jobban megértik. A fiatal leány azonban angolul válaszolt, s hangja, mely előbb lágy, szelid volt, most ridegre változott.

— Netterville ur korán kelt ma — mondá gunyosan — micsoda különös vad vonzotta ide, valami lázongó, vagy talán bizony pap?

— Azokért nem fáradtam volna ily messzire; minden pápistát, férfit, asszonyt, gyereket, meg kellene elevenen nyuzni.

— Valóban, még pedig Netterville ur örömmel megtenné sajátkezüleg ugy-e?

— A kérdésemre felelj! — rivalt a leányra az ujonan érkezett — mert különben megismérettem veled korbácsomat.

— Jézus! Mária — sikoltott Ágnes, a ki annyira mégis értett angolul, hogy tudja, miről van szó.

De társnője csupán ennyit válaszolt:

— Megütni egy védtelen leányt, az Netterville urhoz méltó hőstett lenne!

— Majd meglátod! — szólt a férfi s a leányra akart támadni, de megbotlott s elterült a földön. Sárosan, tövisektől megtépve tápázkodott föl.

A fiatal leány e látványra fölkaczagott.

— Netterville ur bepiszkolta magát — gunyolódott tovább — de ha igaz, a mit mondanak, ugy ez nem az első eset, régen bemocskolta ő már nemesi nevét.

Netterville ruhája tisztogatásával volt elfoglalva, de az utóbbi megjegyzésre fölemelte lovaglóstorát. Megfontolta azonban a dolgot s megfogva Ágnes karját, így szólt hozzá:

— Mondd meg nekem, kis koldusleány, nem láttál erre menni valakit?

— Uram, én vak vagyok! — válaszolá a gyermek egész testében remegve.

— Hazudsz, kis lázadó! — dörmögte a gonosz ember s káromkodva, ostorával suhintott, hogy az a leányka füleit érinté, kétszer is megcselekedte ezt, harmadszor azonban Ágnest átölelte ismeretlen barátnője s az ütést ő fogta föl. Ez a gyöngéd teremtés egy tizenhatéves, virágzó hajadon volt.

— Netterville ur ma fölülmulja önmagát — szólalt meg hidegen, bár arcza lángolt a fölindulástól. — Nem volt elég, hogy egy szegény aggastyánt üzőbe vett, hanem most e nyomorék gyermek bántalmazásával megkoronázza tetteit.

— Lám, lám, tehát mégis csak láttad őt? Nos tudd meg, szép leánykám, hogyha meg nem mondd tüstént, hogy merre ment, ugy elcsufitom arczocskádat, hogy senki emberfia meg nem ismer többé.

— Ezt már körülbelül meg is cselekedte — válaszolá a leány, fehér homlokáról törülgetve a vércsöppeket.

— Még egészen másképp bánok el veled, ha nem felelsz tisztességesen.

— Netterville ur — folytatá büszkén a csodálatos teremtés — hallgasson jól meg! Bárhogyan verjen is, tőlem ugyan sohasem fogja megtudni, hogy merre ment, a kit keres, arról biztosíthatom.

— Mind a kettőtöket megostorozlak! — kiáltá dühösen Netterville. — Szólj, te kis nyomorult, hol láttad őt? — kérde Ágnes karját durván megrázva.

— Vak vagyok, uram, vak vagyok! — sikoltá a megrémült gyermek, oltalmazójába kapaszkodva.

— Ne félj, kis leányom, nem fog téged bántani! — csitítá őt emez.

— Nem-e? Majd meglássuk! — dühöngött Netterville, miközben ismét fölemelte ostorát, de az célát tévesztve a hú Perlettát érte, mely urnője védelmezésére sietett.

— Átkozott dög! — káromkodott Netterville, oldalba rugva a kutyát. — Ide, Rover, ide!

— Uram, ne uszitsa a szegény állatra kutyáját, mert szét találná tépni.

— Hiszen épen ezt akarom — válaszolta a gonosz ember. — Ide, Rover, fogd meg, Rover!

Ugy hát majd adok én neki — fenyegetődzött a leány s mielőtt Netterville megakadályozhatta volna, fölkapott egy követ s oly ügyesen célózta, hogy az a kutyát épen szemén találta. A félig megvakult Rover keserves vonítással szaladt el a harc színhelyéről.

Gazdája ezt látva, rettenetes szitkokban tört ki:

— Meglakolsz te ezért, gyönyörűséges leányzó!

És Isten tudja mi történt volna, ha a következő pillanatban a sirok közül egy ember nem emelkedik ki s magára nem vonja a dühöngő figyelmét.

— Mit csinál, uram? — kérde — a pap, a kit keres, körülbelül félóraja a part felé távozott s embereink tudják, hová rejtőzött el. Hagyja most e gyermekeket, őket megtalálhatja máskor is.

— Igen, igen, meg is fogom őket találni — mondá Netterville vadul kaczagva — mert nem vagyok olyan ember, a ki valamit elfelejt. Ezt megjegyzem magamnak!

Azután megforgatva Ágnes, így szólt hozzá:

— Elhiszem, kis lányom, hogy vak vagy, fogd e pár fillért s vegyél belőle tapaszt a kutyád sebére.

— Dobd el magadtól messzire azt a pénzt — parancsolá a gyermeknek a fiatal leány — gyilkosnak az alamizsnája soha sem hoz szerencsét. És maga hitvány, gonosz, élvezze összeharácsolt vagyonát, ha tudja, mert

özvegyek és árvák könye van reá tapadva. De Isten büntető keze utól fogja önt mielőbb érni. Menjen már, folytassa hajszáját, mert ha idejét vesztegeti, az üldözött vad megmenekül.

Netterville haragtól szikrázó szemekkel nézett a vakmerő leány arczába, de vezetője megfogta karját és magával vonszolta őt.

A vak gyermeket annyira fölizgatta a lefolyt jelenet, hogy hangos zokogásban tört ki.

Barátnője szeretettel iparkodott őt megnyugtatni.

— Ne sirj, drága gyermekem, már elmentek; a kutyádnak sem esett nagy baja, most is haza fog vezetni a kastélyba, mint máskor.

— Oh ne hagyj el engem — rimánkodott Ágnes. — Nem merek nélküled haza menni.

— Ha kívánod, a kert rácsáig szívesen elkísérlek.

De mikor odá értek, Ágnes oly nagyon könyörgött a leánynak, hogy az még a kastélyba is bekísérte.

A lépcsőn szembe jött velük lady Osanmore, a ki midőn unokája halvány arcát meglátta, elfelejtette reggeli viseletét s nyugtalanul tudakozódott a történetek felől. Az idegen leány vérző sebe sem kerülte ki figyelmét.

— Csekélység, asszonyom — válaszolá a leány. — Netterville ur igen gyöngéden bánt velünk.

— Ismét Netterville! — kiáltott föl a lady — gonosztetteit tehát mindig újabbakkal tetézi? Mit cselekedett már megint?

— Semmi újat, asszonyom; csupán nagyobb igyekezettel üzi régi mesterségét mint valaha. A katolikusoknak és papjaiknak legelkeseredettebb üldözője, gyűlölete nem ismer határt.

Lady Osanmore testén hideg borzongás futott végig. Ezelőtt ő sem volt jobb e tekintetben Nettervillenél; de a legújabb időben megváltoztatta nézetét. Fölszólította unokája oltalmazóját, hogy jöjjön be a kastélyba s majd ott kellő ápolásban részesül. A leány azonban nem válaszolt s idegenül nézett a ladyra, a miből ez zavart és félenkséget olvasott ki; megfogva tehát a kis sebesült kezét, bevezette őt a szobájába, a hol csak legbizalmasabb barátait szokta fogadni.

Alig hogy beléptek, az idegen megállt, elhalványodott s különös tekintetet vetett maga körül. Meglátszott rajta, hogy nem a fényes berendezést csodálja, mert, bár ruházata nagy szegénységet árult el, azért észre lehetett rajta venni, hogy mind e pompát nem először látja életében. Egyáltalában arczában s mozdulataiban volt valami, a mi uri származásra vallott.

Ez a körülmény nem kerülte el Osanmore urnőjének figyelmét s csodálatos gondolat villant át agyán.

— Nem találkoztam én már veled? — kérdé hirtelen. Olyan ismerősnek tetszel nekem; mintha már akkor is láttalak volna, mikor még anyád karjain hordozott.

A fiatal leány mélyen felsóhajtott s szemeit az ódon karosszékre függesztve így válaszolt:

— Oh, asszonyom csak most vesz ilyesmit észre? Gyakran némely vidék bizonyos emlékeket támaszt fel az ember lelkében, miért ne lehetne így egyes arczok hasonlatosságával is?

— Különös gyermek! Hogy hívják?

— Grace-nek — válaszolá a leány.

— Grace-nek! de csak van ezenkívül más neved is?

— Nincs asszonyom, és ha lett volna is, elvették volna tőlem az emberek, a kik a katolikusokat rangjukért, vagyonukért s főként vallásukért üldözik.

— Tehát katolikus vagy s hitedért szenvedsz te is?

— Igen szenvedtem azokban, akiket szerettem. Atyámnak volt egy testvéröccscse, ki az állam vallását vette fel; a törvény értelmében joga volt ezért bátyja vagyonára és ő könyörtelenül élt e jogával, elvette tőlünk minden birtokunkat.

— Nagy Isten, kinek a gyermeke vagy? — kiáltá lady Osanmore módfelett felizgatva s megragadva a leány karját.

— Az elnyomatásnak gyermeke, asszonyom.

— Értem, miért használod e nevet. Történeted valóban igen szomorú lehet — hebegé a lady.

— Csakolyan mint annyi más elnyomottnak a története e szerencsétlen országban, a hol semmirekellő idegenek békében bitorolják a mások vagyonát.

Ha igaz, a mit beszélnek, úgy az ön családjában is volt erre eset.

Lady Osanmore elbocsájtotta a leány karját és felsóhajtott.

— Maradj nálam, gyermekem — mondá részvéttel — ha semmid és senkid sincs e világon, az én házamnál mindent feltalálsz, sőt még többet mondok, szerető jó édes anyád leszek.

A fiatal leány erre elérékenyült, térdre vetette magát lady Osanmore előtt, s kezét csókjaival árasztotta el. E mozdulat nem a szolgai lélek mozdulata volt, hanem a hálás szív fölbuzdulása.

— Maradj nálam — ismétlé még gyöngédebben lady Osanmore, mert érezte a kezén a leányka könyeit.

— Köszönöm jóságát asszonyom, de Isten nem felegkezett meg rólam s van még barátom és pártfogóm; a mi lakásomat illeti, az is elég kényelmes, sőt még ennél is kényelmesebb, mert itt nem pihenhet meg az Udvözítő.

— Igazán miért nem is fogadod el nagyanyám ajánlatát? — kérde Ágnes, a ki eddig szó nélkül hallgatta a beszélgetést.

— Te ugy bántál ma velem, mint a hogy az isteni Megváltó bánt hajdan az emberekkel.

— Oh ne mondj ilyet, gyermekem — válaszolá a leány — én nem vagyok méltó e hasonlatra. Ő imádkozott ellenségeiért és én nem bocsátok meg annak az embernek, a ki engem árvaságra juttatott.

— Maradj nálam, maradj nálam — ismétlé a könyekig meghattott lady.

— Nem tehetem, asszonyom, várnak reám; de engedje meg, hogy unokájára vonatkozólag megjegyyezhesek valamit. Ne legyen kegyetlenebb e gyermek iránt Nettervillenél is; ő megölheti a testet, de a léleknek nem árthat. Kérem kimélje meg ennek az ártatlan gyermeknek a lelkét. Ágnes katolikus, hagyja meg őt a katolikus egyház kebelében.

— Megigérem neked — válaszolá lady Osanmore — sohasem fogom őt hitében megzavarni.

— Köszönöm asszonyom, köszönöm annak a nevében is, a ki a gyermekek iránt való véghetetlen szeretetében így szólt: «Jaj annak, a ki a kicsinyeket bántalmazza, jobb volna neki, ha követ kötnének a nyakába és a tengerbe dobnák őt!»

(Folytatása következik.)

Összes hátralékos előfizetőinket kérjük, sziveskedjenek az előfizetési díjakat minél előbb beküldeni. A lap kiadása óriási költségeket hárít az Oltáregyesületre, s ha a díjak pontosan be nem folynak, a lap kiadási költségeinek hiányát csak az egyesület szent céljainak rovására lehet pótolni. — Egyben kérjük régi előfizetőinket, kegyeskedjenek ismerőseik körében lapunkat ajánlani, őket előfizetésre buzdítani, mert csak az előfizetők számának tetemes emelkedése esetén lehet a fokozott igényeket kielégíteni.

KIMUTATÁS

a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1904-dik évben ajándékozott tárgyakról.

3. A veszprémi egyházmegyében.

<i>Fajsz :</i>	<i>II. A pusztakovácsi filia részére :</i>	<i>Aka :</i>
<i>I. A mater részére :</i>		
1 magánstola (himzett)	1 fehér miseruha	1 füstölő tömjéntartóval
2 vörös ministransruha.	1 vörös miseruha.	2 vörös ministransruha
		2 viola ministransruha

2 fekete ministransruha
1 alba
2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő.

Vaszar : takácsi filia részére :

1 öröklámpa
1 szenteltvizeztartó hintővel
1 gyászmisekönyv.

Lengyeltóti : a thógyugyi filia részére :

1 menyezet 2 ruddal
1 sárga vecsernyepalást stolával.

Bakony-Nána :

1 viola miseruha.

Balaton-Földvár : a fürdőtelepi káp. részére :

1 ünnepi fehér miseruha

1 ciboriumköpenyke
1 misekönyv
1 alba
1 karing (csipkére figy.)

Keszthely : a cserszegtornai fióktemplom részére :

1 fehér miseruha
1 gyászmisekönyv
2 vörös ministransruha
2 fekete ministransruha.

4. A besztercebányai egyházmegyében.

Besztercebánya :

1 kis monstrancia 40—45 cm.

Nagy-Lócsa :

1 négyrudu menyezet
1 fehér miseruha
1 vörös miseruha.

Badin :

1 négyrudu menyezet
1 fehér miseruha
1 viola miseruha
1 vörös miseruha
1 fekete palást
1 velum
1 burza.

Vichnye-Peszerény :

1 fehér miseruha
1 vörös miseruha
1 viola vecsernyepalást
1 füstölő tömjéntartóval
1 szenteltvizeztartó hintővel.

Felső-Lehota :

1 füstölő tömjéntartóval,

1 só- és hamutartó
1 pacificale
1 misekönyv
1 gyászmisekönyv.

Znióváraltja :

1 négyrudu menyezet
1 misekönyv.

Bábaszék :

1 fehér miseruha
1 fehér vecsernyepalást
2 vörös ministransruha
2 ministransing
1 hármasszent olajtartó
1 misekönyvállvány.

Lazan : a porubai fióktemplom részére :

1 kehely patenával
1 öröklámpa.

Benesháza :

2 burza
1 szenteltvizeztartó hintővel
1 alba
1 karing.

Gyetva : a gyetva-szalánczi fiókkáp. részére :

1 kehely patenával
1 ciborium
1 kis öröklámpa
1 fehér miseruha
1 fekete miseruha
1 viola miseruha
1 alba
1 karing
1 óv

Koós :

1 kehely megaranyozása
1 ostyasütővas késekkel
1 zsinor az oltárlámpára
1 oltárterítő 400.

Liptó-Szent-Miklós :

1 viola vecsernyepalást
1 fehér casulajavítás

Zólyom-Miklósfalva :

2 miseruhajavítás.

5. A székesfehérvári egyházmegyében.

Moór : a házi kápolna részére :

1 ciborium
6 oltárgyertyatartó 50—55—60.
1 kis oltárkereszt
1 öröklámpa
1 füstölő tömjéntartóval
1 ünnepi fehér miseruha.

Tököl :

1 kehely megaranyozása
1 füstölő ezüstözése tömj.

1 pacificale ezüstözése
1 fekete palást
4 fekete ministransruha
4 ministransing
4 oltárterítőhöz 300 cm. csipke 12 cm.

Perbál :

1 diszesebb fekete miseruha
1 misekönyvvállvány
6 ministransingre való csipke
1 ün. albára való csipke.

Lovasberény : a zsám-béki új novíciatus kápolna részére :

1 monstrancia
1 öröklámpa
1 fehér miseruha
1 fehér antipedium (Szögyény)

Győr-Szent-Márton : a házi kápolna részére :

1 fehér miseruha.

6. A kalocsai egyházmegyében.

Zenta : a szegényházi kápolna részére :

1 vörös miseruha
6 vállkendő.

Ó-Kanizsa : a szegényházi kápolna részére :

1 fekete miseruha
6 oltárgyertyatartó 50—55—60.
1 viola-fehér magánstola

3 canontábla
1 pulpitus
1 szenteltviztartó hintővel
2 ámpolna tálczával
2 vörös ministransruha
1 karing

7. A szombathelyi egyházmegyében.

Körmend : az új kórházi kápolna részére :

1 kehely patenával
1 ciborium
1 ciboriumköpenyke
1 fehér miseruha
1 fekete miseruha
1 misekönyv
1 alba
1 karing
2 corporale
2 vállkendő
6 kehelytörlő
6 kéztörlő

2 palla
2 öv.

Város-Szalónak :

1 fehér miseruha
1 vörös miseruha
1 burza
1 oltárterítő 300—85.
2 ministransing
3 vállkendő.

Felső-Eőr :

1 monstrancia
1 pacificale.

Szarvaskend :

1 kehely megaranyozása
1 vörös miseruha
1 viola vecseryepalást,
1 burza
2 vörös ministransruha
1 alba
1 öv.

Zala-Tárnok :

1 fehér vecseryepalást
1 viola vecseryepalást
1 ciboriumköpenyke
3 méter alba csipke
2 vörös ministransruha.

Alsó-Szölnök :

- 1 négyrudu menyezeti
- 1 monstrancia megara-nyozása
- 1 fehér miseruha
- 1 alba
- 2 corporale
- 2 vállkendő
- 6 kehelytörlő
- 6 kéztörlő
- 2 palla.

Nagy-Rákos:

- 1 füstölő tömjéntartóval
- 1 misekönyv
- 1 misekönyvállvány
- 1 alba
- 1 karing
- 2 öv
- 2 oltárterítő 375—150, 278—50.
- 1 kehely
- 1 ciborium
- 1 monstrancia
- 1 öröklámpa
- 1 viola casula
- 1 ciboriumköpenyke

Kercza :

- I. A mater részére :*
- 1 kétrudu menyezeti.
- II. Veleméri fil. részére :*
- 1 fehér miseruha.
- III. Domonkosfalvi filia részére :*
- 1 viola miseruha
- 4 kisebb gyertyatartó.

Kethely :

- 1 vörös miseruha
- 1 viola vecsernyepalást
- 1 misekönyv
- 1 gyászmisekönyv
- 1 alba.

Kupfalva :

- 1 öröklámpa.

Sámfalva :

- I. A mater részére :*
- 1 öröklámpa
- 8 mtr. lámpaszinor.

II. Az ujfalvi fióktemplom részére :

- 1 fehér miseruha.

Kemenes-Mihályfa : a nemes-magasi fióktemplom részére :

- 1 kehely patenával
- 1 monstrancia
- 1 fehér miseruha
- 1 fekete miseruha
- 1 ciboriumköpenyke
- 1 velum
- 1 fehér magánstola
- 1 viola magánstola
- 1 füstölő tömjéntartóval
- 1 alba
- 2 karing
- 4 corporale
- 2 vállkendő
- 6 kehelytörlő
- 2 öv.

Eöri-Szent-Márton :

- 2 himzett dalmatica
- 4 corporale.

Oltáregyesületi ügyek.

Az oltáregyesület rendes tagjaitól 1903. december hóban befolyt díjak.

Thinschmidt Gyuláné 4 k, Podhorczky Anna 40 f, ft. dr. Tóth József ur által Szombathely 284 k 64 f, ns. és ft. Borcs János kanonok ur által (Lugos) 82 k 64 f, Kubesch Miczi 2 k, Mihályi Mariska 1 k, Nagy Karolin 1 k, Therean

Emma 2 k, özv. Kocsi Sándorné 2 k, Rezsó Erzsébet 2 k, Jankovics Ilona 24 f, Gregorovics Nándor (Jálna) 2 k, ft. Plent István ur által Kassa egyházmegyéből 200 k, Majzik Jolán és Sári (Eger) 4 k, Tekautz Anna 2 k, Erdélyi Józsefné 2 k, Urge Antalné 40 f, Nagy Jánosné 40 f, Bartalos Jánosné 1 k, Bakó Margit 1 k, ifj. Vimmer Józsefné 1 k, Hitczlberger Ilka 2 k, Póór Mariska 40 f, Bakó Ferenczné 1 k, Vimmer Károly és neje 4 k, Nagy Józsefné 2 k, Dénés Ferencz 1 k, Kováts Amália 2 k, Schwindt Fanny 5 k, Lánosz Augusztá 10 k, Janik Mária 2 k, Juhász Gáborné 4 k, Bosoky Paula 24 f, Goda Ferenczné 2 k, Schmiedt Josefa 2 k, Martinek Tekla 4 k, Koch

Julia 24 f, Marasztóni Mária 24 f, Keováry Gizella 24 f, Zwirna Anna 24 f, dr. Emmer Kornélné 24 k, Lubinczky Györgyné 2 k, dr. Kakucsy Györgyné 4 k, özv. Anderlik Edéné 4 k, Hamvasy Mária 4 k, Karl Magdolna 2 k, Melcher Terézia 1 k, Melcher Irma 1 k, özvegy Tabermann Gusztávné 5 k, Fésli Mária 1 k, Fábry Sarolta 2 k, Rosor Borbála 1 k, Gervay Luiza 2 k, Tuszovszky Gyuláné 2 k, Lustig Borbála 24 f, Perger Mária 26 f, Perger Juliska 24 f, Ballon Márkné 4 k, Ballon Eleonna 1 k, Kralovanszky Katalin 2 k, Bokros Katalin 1 k, Meiszner Mária 24 f, Molmáni Mária 1 k, Józsa Márton 2 k, Józsa Anna 2 k, Müller Katalin 24 f, Szekeres Róza 2 k, Hollik Mária 24 f, Tóth Mária 40 f, Márinovits Szilárdné 2 k, Rác Antal 40 f, Rác Rozália 40 f, Balázs Teréz 1 k, Polákovits Teréz 1 k, Somoda Paulin 40 f, Kuntser Erzsébet 2 k, Katona Anna 1 k, Kappenstein Zsuzsanna 2 k, Mátzek Borbála 2 k, Hasznan Rozália 2 k, Dvoreak Eliz 2 k, Gebhardt Erzsébet 2 k, Gigler Anna 2 k, Gebhardt Rezsőné 6 k, Linczenpolcz Jánosné 2 k, Fallenbüchl Katalin 2 k, Weiser Rezsőné 2 k, Kauzzil Anna 2 k, Schäffer Istvánné 6 k, Walliczky Pálné 2 k, Maly Lajosné 1 k, Edvi Illés Gyuláné 10 k, Vrasich Jenőné 4 k, Palugyay Ignáczné 1 k, Farkas József 40 f, Farkas Terézia 40 f, Egyén Jolán 2 k, Gergely Vilma 2 k, Egedy Ilona 2 k, Babják Károly 2 k, Kuzman Anna 2 k, Juhász Mari 1 k, Krumperger Mária 1 k, Locher Anna 24 f, egy csikmegyei tag 50 f, Konkoly Pálné 4 k, Felsmann Anna 2 k, Parizek Teréz 1 k, Éberling József 2 k, Éberling Jenő 2 k, Éberling Irén 2 k, Éberling Józsefné 4 k, özv. Bockelberg Ernőné 2 k, Grosz Erzsike 2 k, Tihanyi Laura 2 k, Forcher Adolf 4 k, Imre Róza 2 k, dr. Herold Ferenczné

4 k, Tomor Róza 4 k, dr. Pinsker Emil 4 k, Kubics Anna 4 k, Ryba Johanna 2 k, Tschöke Hedvig 2 k, Csombay Gizella 2 k, Gosztony Kálmánné 10 k, Hornyák Istvánné terjesztő által Budapestről 36 k 70 f, Heinrich Kornélia 4 k, Jálics Kálmánné 10 k, Jálics Ferenczné 10 k, a csolnoki Oltáregyesület által gyűjtött alamizsna 32 k 68 f, Hangl Anna 4 k, Heinrich Mária 4 k, Heinrich Aladárné 4 k, Heinrich Béláné 4 k, Heinrich Gábor 4 k, Tömöry Vilma 200 k, Szeviczey Ilona 4 k, Szerb Györgyné 4 k, Adler Hedvig 4 k, Tőry Gusztávné 4 k, Bieber Mária 2 k, özv. Heinrich Ferenczné 200 k, Körömy Róza 2 k, Vuk Alajosné 20 k, Barabás Sándorné 4 k, Rötzer Ferenczné 10 k, özv. Brsenfeldné 4 k, Bayer Arnoldné 10 k, Konopy Kálmánné 4 k, Heinrich Ferencz 4 k, Heinrich Aladár 4 k, dr. Heinrich Dezső 4 k, Bohrer Irma 1 k, Skajnek Katalin 2 k, Nedelko Éva 2 k, Szabó Mari 3 k, Pfiszter Erzsébet 1 k, Dittrich Károlyné 4 k, özv. Hládek Hilda 2 k, Greger Anna 1 k 60 f, Szarka Hermina 2 k, Svoy Böske 2 k, özv. Major Ferenczné terjesztő által 16 k 72 f, Schlauch Gézáne 10 k, özv. Szulyovszky Ignáczné 10 k, Schné Constancia 2 k, Tóth Borcsa Réoffyné 2 k, özv. Rudnyánszky Ferenczné 20 k, Mussard Francziska 2 k, Gergelyi Margit 1 k, Király Juliska 8 k, Greft Matild 2 k, Verzár Ilona 2 k, Zisselberg Eliz 4 k, Lengyel Lászlóné 8 k, Keszenszky Josefin 4 k, Pataki Ferencz 2 k, Berger Anna 1 k 40 f, Eránusz Mária 10 k, Pál Joachimné 4 k, Mészöly Mária 10 k, Brand Teréz 4 k, Veszely Mária 2 k, Lázár Jánosné 2 k, Hockfelner Imre 4 k, Hockfelner Imréné 2 k, Csiki Rozália 2 k, Magos Mária 6 k, Varga Teréz 4 k, Varga Rozália 2 k, Nagy Mária 2 k, Szongođ Gyuláné 6 k, Balla Károlyné

2 k, Cseh Béláné 10 k, özv. Bányai Miklósné 5 k, Takács Pálné 2 k, Fricsek Antónia 8 k, Mezza Geróné 1 k, Ottlik Károly (Rákos-Szent-Mihály) 24 f, Ottlik Mária 24 f, Ottlik Alice 24 f, Ottlik Árpád 24 f, Smelovszky Emma 2 k, Bónis Lajos 2 k, Kollmann Jánosné 1 k, Benus István 4 k, Pap Julia 2 k, Szombati Erzsébet 2 k, Gazder Józsefné 1 k, Hermann Ferencz 80 f, Gregorits Jánosné 2 k, Csémi Béláné 1 k, Hirsch Anna Matild 1 k, Ottlik András 24 f, Csermák Antónia 24 f, Skupien Matild 24 f, Schnierer Mária 2 k, Kleineixel Jakabné 70 f, Csörgey Julianna 6 k, Waisbecker Teréz 1 k, Borbély Irma 2 k, Rabi Katalin 2 k, Beniczky 48 f, Czinger Mihályné 1 k, Czinger Mihály 1 k, Porpácsi Anna (Kis-Oroszi) 2 k, Mika Mihály ur által a felső-lehotai tagok részéről 16 k, Paksak Mihályné 1 k, Wohlgeschaffen Mária 1 k, Brunkala Mátyás 1 k, Péteri Józsefné 1 k, Péteri Imre 1 k, Pirk Rozina 20 f, Kövér Mária 1 k, Molnár Jánosné által a jobbágyi tagok részéről 48 k 12 f, Pacher Mária 1 k, Hirschberger Magdolna 2 k, Koller Magdolna 1 k, Dvorzsák Mária 40 f, Szabó János 2 k, Rodiczky Teréz 1 k, Bagyula Francziska 1 k, Janicsek Ágnes 1 k, Bozóky Bonaventura 2 k, Bozóky Bonáné 2 k, ft. Varga Tivadar a bagolyfalusi tagok részéről 11 k, ft. Geiger Alajos megbízott ur által, Szeged-Alsóváros 60 k, Pusztaföldvár 9 k 96 f, Wolfsberg 11 k 90 f, Klekk 7 k 96 f, Gyorok 1 k 44 f, Párdány 4 k, érnésztháza 7 k 38 f, Gattája 15 k 72 f, Nagy-Szent-Miklós 8 k, Magyar-Bánhegyes 6 k 22 f, Pécska 38 k 50 f, Német-Bogsán 22 k, Ürményháza 19 k, 48 f, Ernesztháza 7 k 68 f, Véghegyháza 45 k 90 f, Temesvár-Józsefváros 22 k 82 f, dr. Bálintné 2 k, ft. Dornér József esperes 3 k, Ó-Bessenyő

37 k 35 f, 1900—1901-re: Ó-Bessenyő 1902-re 32 k, Probst Janka 1 k, Gocklerné 8 k, Német-Cseznya 6 k 70 f, Wolfsberg 11 k 68 f, Uj-Arad 49 k 92 f, Mária-Radna 3 k 52 f, Lippa 7 k 24 f, Csanád egyházm. részéről adakoztak: Csorvásról Földl Mária, Földl Borbála Majercsák Katalin és Lindenberger Sándor részéről 1 k, Csiz Mária 2 k, Csiz Katalin 4 k, Takács Mari 2 k, Simon Imréné 2 k, özv. Magyar Kálmánné 2 k, Richter Ludmilla 2 k, Perger Stefania 24 f, Nepper Paula és Eleonora 48 f, Matheidesz Istvánné 10 k, Fábrián Jánosné 2 k, Kubinyi Dezsőné 2 k, Gerstenbrein Erzsébet 8 k, Steiner Mártonné 4 k, Rezanka Albine 4 k, Petrányi János 80 f, Hunkár Ilona 10 k, Bárányi Adalberta 2 k, Kerekes Ida 1 k, Szüts Anna 1 k, özv. Reichardt Pálné 2 k, Kulcsár Ágnes 2 k, Pálfi Mária 2 k, Kerékgyártó Katalin 4 k, Frenko Irma 2 k, Kaizer Antal 1 k, Kaizer Antalné 1 k, Varga Teréz 10 k, ft. Miller György ur által a hidasnémethi tagok részéről 30 k, özv. Polóka Józsefné 2 k, Holló Györgyné 2 k, Szlobu Zsuzsanna 1 k, Eckhardt Mária 24 f, Érdy Lajosné 4 k, Tóth Katalin 1 k, Nyarai Anna 4 k, özvegy Méhes Jánosné 4 korona.

*

Az örökimádás templomára adakoztak:

Doletsko János orvos Budapest 10 k, dr. Bálint Cornél ügyvéd Detta 25 k, özv. Iskolás Jánosné Vác 50 k, Parej Hermin 2 k 40 f, Varga Erzsike 1 k, Mátrai Sándorné 12 k, Kövér Kálmánné 20 k, Zimányi Gyula 10 k, N. N. 2—70, gróf Somssich Eszter 12 k, Kapitán Johanna 2 k, Tauffer Emilné 3 k, Meszlényi Pálné 6 k, Solymosy Janka 10 k, özv. Pecz Józsefné 4 k, Budai Teréz 1 k, Merat Anna 1 k, Gregorits János és neje 40 k, Rismayer Erzsébet 2 k, Petrovics

Anna 1 k, Hárczky Dénesné 10 k, Molnár Erzsébet 20 k, N. N. 200 k, Ujlaki István káplán Kisbér 10 k, Sturm Nővérek 2 k, özv. Kubinyi Tamásné 1 k, Csurri Imréné 4 k, Bozóky Paula 2 k, N. N. az Ö. I. T. építéséhez 200 k, N. N. a bold. szűz Mária tiszteletére 10 k, N. N. gyűjtőívén 56 k 70, V. Nagy Mária 2 k, Székely Miklósné rendes tagja a templomépítő egyesületnek 4 k, H. I. az örökimádási templom egyesület rendes tagja 20 k, Krčmarč 10 k, Lehner Teréz 4 k, Boda Klotild 40 k, N. N. 2 k, Hugai Mária az Ö. I. T. egyesület pártoló tagja 12 k, Gregoreczné pártoló tag 2 k, dr. Fuhrmann Ferencz 20 k, özv. Hók Józsefné 5 k, N. N. 5 k, Pirk Rozina egy ezüst gyűrűt.

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillerie, carcassonei püspöktől.

Az elrejtett élet.

I.

Jézus az Oltáriszentségben az oltáriszekerény mélyébe rejtőzik, mint egykor a názáreti házban.

★

Az első szót, a melyről itt elmélkedhetem, mondja egy jámbor szerző — szent Lukács írta meg.

Miután elmondta Jézus megtalálását a templomban, csodálatos egy-

szerűséggel mondja ez evangalista: «Lement Názáretbe». (Luk. II. 51.)

A szent történetíró által használt kifejezésnek itt mélységes az értelme.

A Szentlélek, a ki ezt sugalta, nyilvánvalóan sokat akart mondani.

Jézus lemegy Názáretbe, azaz a homályba merül.

Látjátok az alsórangu Galileának eme kis városát, a melyet Jeruzsálem büszke lakosai megvetnek!

Oly jelentéktelennek tekintik, hogy jó majd idő, mikor nem merik hinni az Üdvözítő isteni küldetését egyedül azért, mert Názáretből származott.

«Jöhet valami jó Názáretből?»

Ebben a nagyon kis városban, a melynek utczái keskenyek és sötétek, nézd: ott van egy házikó, a melyben ismeretlen kézműves szegény családja lakik. Senki se beszél róluk, a jómódu családoknak semmi gondjuk rájuk.

Ott a szegénység, a hallgatás, az imádság és a munka uralkodik.

Ime, e városnak, ez utcának, e lakásnak homályába száll le ma Jézus.

Ott fog az isteni Üdvözítő, az Istenember az egész világ előtt ismeretlenül élni.

Nagyobb homályban lesz, mint Keresztelő szent János, a kinek szigorúsága és különös élete a pusztában a népek csodálatát kelté föl.

Jézus élete csak rendes, látszólag közönséges lesz.

Senki se fog róla beszélni, senki se fog vele foglalkozni; legfőlebb, hogyha egész nap dolgozni és fáradni látják e fárasztó foglalkozásban, részvétellel azt mondják: Szegény gyer-

mek, szegény ifju, nagyon fájdalmas életre van kárhoztatva.

De, hogy Jézus Krisztus homályának eme nagy titkát jól megértsük: össze kell hasonlítani azt, a mit tehetett, azzal, a mit valósággal tett.

Nem igaz-e, hogy az, a ki mély bölcseségével Jeruzsálem tanítóit csodálatra ragadta: a magány, a hallgatás, a homály hosszú évei alatt az összes nép tiszteletét és becsülését vivhatta volna ki?

Nem igaz-e, hogy az egész világ által csodálttá, megtapsolttá, dicsértté lehetett volna?

Hogyan!

Hogy Atyja dicsőségét előmozdítsa, nem beszélhetett volna-e az emberekhez azon a magasztos nyelven, a mely őket lélekben és igazságban igazi imádóivá tehetne volna?

Oh igen, kétségkívül megtéríthette volna a bűnösöket, a bálványozást az igaz Isten tiszteletévé változtathatta volna!

A világosság folyamát az egész világon elterjeszthette volna, a lelkeket az igazsággal és kegyelemmel eláraszthatta volna.

Jézus Krisztus mindebből semmit se tett.

Életének 30 évét Názáretben töltötte, a hová lement, hogy ott falusi kézműves nyomoruságos házikójában ismeretlenül, félreismerve, szegényen, hallgatagon, homályban éljen.

Oh Isten bölcseségének és tudományának mélysége!

Kevélységem lesujtva érzi magát, eszem megsemmisül, bölcseségem megzavarodik.

II.

Jézus nyilvános életének három éve a názáreti elrejtett életének 30 éveiben és a tabernakulumbeli elrejtett életének századaiban szétfoly.

★

Közöttünk itt a másik Názáret!

Ide szállt le Jézus, hogy magát mély homályba rejtse és megalázza.

Oh! Midőn a pap naponkint kimondja a szent titok szavait, úgy látszik nekem, mintha az evangelista szavai hangzanának füleinkben, midőn pedig az oltáriszekrény ajtaja bezárul az imádandó Oltáriszentség mögött, ismétlem: Lement Názáretébe, magányába, rejtett életébe. *Descendit Nazareth.*

Ott pedig, ez oltáriszekrényben, mily homály!

A Kedves jelenlétének jelzésére az egyház kegyelete lámpát gyújt, a melynek rezgő fénye nekünk megmutatja a helyet, a hol a titok és hallgatás ölen pihen.

Itt fogja átélni oltáriszentségi életét egész a világ végeig.

És lám, mint tetszik neki ott, mily édesen nyugszik ott.

Sohase gondoltatok ama nagy fölosztásra, a mely az Ige életét megtestesülése óta két részre osztja?

Először a rejtett élet Názáretben.

Ez a teljes férfikorig terjed és ez csak a 30 évvel végződik; a mikor létének második része kezdődik, a nyilvános élet.

Ez alig tart három évig és reá nézve új élet kezdődik: az oltáriszekrényi élet, a mely századokon át fog tartani.

III.

Nem mondatik-e nekünk, hogy a rejtett élet a legjobb?

*

A názáreti, a judeai, az oltáriszent-ségbeli názáreti csend nem szól-e fölötte ékesszólóan szívünkhöz?

Oh Jézus! oh jó Mester! az örök élet igéi nálad vannak és te nem mondhatnád nekem hangosabban, hogy a rejtett élet a legjobb az összes életek között.

E csendben és e nyugalomban halad előre a jámbor lélek.

Hogy nem fogják föl, nem értik a leikek az igazságnak eme nyelvét?

Állásunknál fogva kötelesek vagyunk a nyilvánosság elé lépni, ott megjeleni és működni, hogy állapotunk kötelességeit teljesítsük.

Ekkor semmikép se tudunk magunknak belső magányt építeni, a hová visszavonulhatnánk, hogy meghalljuk a Jegyes szavát, a mely sohasem hangzik a zajban, mert az Ur nem lakik a zajongásban.

Non in commotione Dominus.

Ellenkezőleg, a homály és a magány ölén vagyunk szerencsések élni!

Képzeletünk ezer módon azon tépelődik, hogy minket a nyilvánosság elé léptessen és a gyertyatartón láttasson, a hova nem hivattunk.

Fussunk a szent oltárhoz! Figyeljük meg názáreti Jézusunk magányát és jól megértjük egy szent tanítónak eme mélységes szavait: oh boldog magány, te vagy itt a mi egyedüli boldogságunk!

O beata solitudo, sola beatitudo!
Fischer Ágoston.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai

Imádkozzunk egyesületünk elhunyt tagjaiért, hogy az Ur Jézus, ki a földön kenyér színében volt reményünk, a mennyei dicsőségben színről-szinre látható fenségében legyen örök boldogságuk.

Az oltáregyesület elhunyt tagjai 1903. évben.

Farkas Katalin özv. Németh Istvánné
Zalaszentlászló, Bichter Jánosné Bpest.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

JUSTH BÉLA KÁRPITOS-MESTER ÉS DISZITŐ.

A budapesti közp. Oltáregyesület szállítója.
Budapesten, VII., Rottenbiller-utca 6/a.

Elvállal magánlakások, egyesületi- és körhelyiségek teljes berendezését, továbbá elfogad és pontosan teljesít minden e szakmába vágó javításokat.

HERCZEG ZSIGMOND ELSŐ MAGYAR JÁTEKÁRU ÉS VII., Munkás-utca 6. sz. SZENT CZIKKEK ÖNTODÉJE.

Szent Antal-, Mária- és Krisztus-szobrok, valamint Szent Antal-szobrocskák pléhtokban való gyártása.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára :

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A lá tér, hap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig :

- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 5 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130) :
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocscsal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban) :
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tókkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.
- V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz :
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az új teljes kiadás megrendelhető :

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhimzés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár. 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

*Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára*

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fkg és Klotild fkgasszony ö cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

*Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák
berendezéséhez szükséges tárgyaimat a leg-
jutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben,
nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika
és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.*

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

*Szentszobrokat, csillárokat, cibo-
rium és kelyheket. Fali és oltár-
gyertyatartók és oltárlámpákat.
Monstranciák, stáció-képek,
oltárok, Urkoporsókat stb.
Nagy választék arany, ezüst és
selyemhimzésekben, valamint
himzett egyházi ruhákban.*

*Régi ruhák javítását, valamint
kelyhek, ciborium, monstran-
cia, oltárlámpák, oltárgyertya-
tartók megezüstözését vagy
megaranyozását elvállalom és
olcsón készítem el. Képes ár-
jegyzéket és költségvetést kívá-
natra bérmentve küldök.*

